

Følge „Bulletin des Transports internationaux par Chemins de fer“ (1893, S. 369) ventedes ovennævnte Tillægsartikel at være traadt i Kraft den 31te December 1893.

Vel var dette endnu ikke sket den 8de Februar d. A., men alle de kontraherende Stater havde da ratificeret den, og kun den formelle Udbetaling af Ratifikationerne manglede.

Udvalget stønner, efter at have gennemgaaet de Lovforslaget medfølgende „Bemærkninger“, at Ulemperne ved Danmarks Tilslutning til den internationale Overenskomst overvejes af de Fordele, som den byder.

Den aarlige Udgift, som derved paabyrdes Statskassen, vil neppe meget overstige 1000 Kroner, som skulle ydes til de fælles Omkostninger ved Centralbureauet i Bern. Og, da disse skulle „bæres af Staterne i Forhold til Kilometerlængden af de Linier, hver af dem har anmeldt som egnede for internationale Transporter“ (se Reglementet for Bureauet Art. I), tør det vel antages, at Omkostningerne — om end deres samlede Beløb forøges — for de enkelte Staters Vedkommende snarere ville aftage end stige, eftersom flere og flere Stater slutte sig til Overenskomsten, — hvilket utvivlsomt vil ske. I den Henseende vil det internationale Jærnbanebureau i Bern sikkert udvikle sig til et internationalt Midtpunkt for Jærnbanevæsenet, paa lignende Maade som de sammesteds oprettede Bureauer for Verdenspost- og Telegrafvæsenet. I dette Midtpunkt ligesom sammentrænges de i hele den civiliserede Verden paa Samfærdjens Omraader indhøstede Erfaringer, og den saaledes indvundne Sagkundskab strømmer atter herfra ud til Berigelse for de Stater, som have Ret til at nyde godt deraf (siden Aaaret 1893 udgiver Bureauet et officielt Maanedsskrift paa Fransk og Tysk). En vistnok lige saa

stor Nytte vil Bureauet gøre — og har det allerede gjort — ved at forebygge Tvistigheder eller bilægge allerede opstaaede. Overenskomsten stammer oprindeligt fra Ønsket om at formindste Antallet af de Retstrætter, som saa let rejse sig imellem Befragtere og Jærnbanelsselskaber eller mellem disse indbyrdes, naar Varer skulle føres gennem Lande med forskellige Bestemmelser om Transporten (se en Afhandling om „Statsforeninger med Verdensbureauer“ i Nationaløkonomist Tidsskrift 1892, Side 586). Det ensartede Retgrundlag, som Overenskomsten skaber i international Henseende, vil forebygge mange, men ikke alle saadanne Rivninger. Men disses Antal vil yderligere indskrænktes derved, at Bureauet har faaet ogsaa den Opgave: „paa Parternes Forlangende at affige Voldgiftskendelser i Tvistemal mellem Banerne indbyrdes“ (Overensk. Art. 57, 3). Den sveitsiske Regering, hvem Staterne have overdraget Bureauets nærmere Organisation og Tilsynet med dets Forretningsgang, har fastsat som Regel, at Voldgiftskendelserne skulle affiges af dets Direktør (f. T. Numa Droz, tidligere Forbundspræsident og mangeaarig Medlem af Regeringen, senest som Udenrigsminister), efter Omstændighederne alene eller i Forbindelse med to af Forbundsraadet udnævnte Dommere, og undertiden tillige med to ligeledes af dette udnævnte Suppleanter. Hele Proceduren er nøje bestemt (jfr. den af Verdensfredsbureauet i Bern udgivne „Correspondance autographiée“ den 14de Januar 1893, Nr. 3, Side 3). At Domstolen udnævnes af en lille og neutral Stat, kan kun virke beroligende for mindre Stater, som maatte frygte for, at Stormagtsindflydelse muligvis kunde paavirke Voldgiftsrettens Upartisthed. — Endelig har Bureauet i Bern den Opgave at forberede de internationale Konferencer, som i Reglen hvert 3dje Aar skulle holdes for at tage Spørgsmaalet om Nødvendigheden af Ændringer og Forbedringer i Overenskomsten under Overvejelse (Art. 57, 4 og Art. 59).